

Vsadím se, že jste nikdy nepotkali člověka, jako jsem já. Ledaže byste věděli o někom, koho se máma pokusila utopit, a teď žije s tátou alkoholikem. Pokud jsou další takoví lidé, tak bych je chtěla fofrem poznat. *Fofrem*, což je právě teď moje nejoblíbenější slovo, se říká v seriálech o policajtech, když nějaký detektiv rychle potřebuje informace. Od někoho s podobným osudem bych se totiž mohla leccos dozvědět, zvláště kdyby byl starší než já – mně je skoro dvanáct. Teď se totiž musím většinu věcí učit sama.

Tohle jsem si zapsala do svého *pravého* deníku. Nahlas bych to ani za nic nepřiznala. Nikdy.

Jestli vás to zajímá, tak mám pravý deník a falešný deník. Falešný deník je lákadlo, které ukryjete někde úplně na očích.

Pokud ho někdo najde a přečte si ho, bude si myslet, že jste normální a všechno je s váma v pořádku. Když do něj píšete, stačí si jen představovat, že se do něj podívá někdo dospělý, a vymýšlíte věci jako:

Dneska byl super den. Dostala jsem jedničku z písemky z matematiky a našla jsem si novou kámošku. Jmenuje se Denise a při počítání si brumlá.

Pravý deník je jenom pro mě. Je osobní a upřímný. Poslední dobou si píšu o problémech, které se snažím rozlousknout. Zapsala jsem si tohle:

Zbývají už jenom dva týdny školy. Až naposledy zazvoní, budu mít dva obrovitánské problémy.

Problém č. 1: Čeká mě nudné léto, které budu muset strávit v nudném domě u babičky a dědy.

Problém č. 2: Za tři měsíce půjdu do sedmé třídy, kde budeme dělat ten příšerný projekt „Můj rodokmen“, který letos musela dělat Lisina sestra. Celá škola se dozví o mojí mámě.

První problém se můžu pokusit vyřešit, ale problém číslo dva je tragicky neřešitelný. Netuším, jak bych se tomu projektu mohla vyhnout, pokud se teda neodstěhujeme a nepřejdu na jinou školu. Tuhle variantu musím prozkoumat.

Není úplně jednoduché vést si dva deníky, ale je to nutné. Musím si zaznamenávat fakta, stopy a seznamy slov někde, kde je nikdo kromě mě neuvidí. Ne všichni reagují na slova stejně. S některými slovy je potíž. Takový slovní potížísta

způsobí, že se člověku, kterému ho řeknete, změní výraz ve tváři. Pro některé lidi to je třeba slovo *láska*. Potíž bývá taky se slovem *šílenec*.

O tom bych měla něco vědět.

Jednou, zrovna když jsme se nastěhovali do Garlandu do ošklivého hnědého pronajatého domku v ulici Yale Court, jsem použila slovo šílenec k popisu svojí matky a táta se tak napružil, až to skoro vypadalo, že do něčeho praští. Bylo to kvůli škole, zrovna jsme ten den měli probírat povolání. Táta se mě zeptal, jestli tuším, čím bych jednou chtěla být. Po pravdě jsem o tom uvažovala pořád, protože jsem čekala, jestli se ukáže, že jsem šílená po ní.

A tak jsem tátovi řekla: „Nebylo by lepší napřed zjistit, jestli to zdědím a budu šílenec jako ona, než si začnu vybírat povolání?“ Vůbec nevím, proč jsem to řekla nahlas. Normálně si dávám pozor, jaká slova ze mě vypadnou.

Tátovi se v očích objevila taková bolest, že jsem chtěla odejít pryč. Ale protože blokoval jedinou cestu, kterou se z naší nudlovité kuchyně dá projít, nebylo kudy. Měla jsem záložní plán, že vlezu do skříňky v kuchyni a schovám se tam. To už je ale opravdu něco, když víte, že kuchyňská linka v pronajatém domě patří k nejděsnějším věcem vůbec. Pokud existuje seznam nejnechutnějších míst na světě, tyhle skříňky tam určitě patří.

„Promiň,“ řekla jsem.

Zhluboka se nadechl a řekl mi, že nebudu šílená, a tohle už o ní prosím nikdy, ale NIKDY neříkej, mladá dámo! Na to jsem nemohla nic odpovědět, protože jsem se bála. Škoda že jsem neměla odvahu mu říct, že jsem si *šilence* našla ve slovníku.

Věděla jsem, že jsem použila správné slovo.

šílenec, *-nce* m. duševně nemocný, pomatený, vyšinutý člověk

Šílenec jsem si přidala na seznam potížíšť.

Pravý deník si schovávám mezi dva složené ručníky pod umyvadlem u sebe v koupelně a návnadu nechávám na nočním stolku. Je na ní zlatý zámeček, takže by si člověk myslel, že se tam skrývají nějaké důležité věci.

Z

Byly mi teprve dva roky, když matka napustila do dřezu vodu a pokusila se mě utopit. Občas mi připadá, jako by to byla nějaká paní odnaproti a my jsme sledovali její příběh ve zprávách a říkali si: „*No ne, to je hrůza, chudáci příbuzní.*“ Psychologové, ke kterým mě táta kdysi poslal, tomu říkali „ten incident“ a pořád se ze mě snažili vytáhnout nějaké podrobnosti, anebo mi je pro změnu nacpat do hlavy.

Jeden z nich, pan doktor Madrigal, si byl naprosto jistý, že si dokážu vzpomenout na nějaké detaily z toho dne, a tak se mě pořád vyptával, jestli mám noční můry o vodě nebo strach z vody. Ne, nemám. Ale řeknu vám, kdybych k němu do ordinace chodila častěji, tak se u mě rozhodně rozvine fobie z plavání.

fobie, –e ž. chorobná úzkost, obava, odpor

Takže i když jsem v tom příběhu hrála hlavní roli, znám ho celý jen z toho, co je zapsané černé na bílém. Řekli byste si, že se ze mě stala vyšetřovatelka. Spoustu věcí si může najít kdokoli, kdo má počítač. Bojím se vyhledávat cokoliv doma, a tak jsem veškeré pátrání prováděla v knihovně. Do vyhledávače jsem zadávala *proces s Jane Nelsonovou*.

Jane Nelsonová je totiž moje matka.

Pokud si ji zadáte do Googlu, vyjede vám, že našel „přibližný počet výsledků: 821 000“. Tak proslulý je její případ. Nejdřív můžete kliknout na Wikipedii a zjistit si základní údaje. Jane Nelsonová se narodila v Texasu. Když jí bylo devět, zabili jí matku. Vychoval ji otec. Navštěvovala zdravotnickou školu. V jednatřiceti se stala matkou. Od pětatřiceti je hospitalizována v psychiatrické léčebně.

Taky můžete kliknout na články o jejím soudním řízení a dohledat podrobnosti. Když si některé přečtete, budete si přát, aby to nebyla pravda. Například:

JANE NELSONOVÁ SI POČKALA, AŽ JEJÍ MANŽEL ODEJDE DO PRÁCE, A POTOM NAPUSTILA VODU DO DŘEZU.

Napřed topila mě. Potom Simona, mého staršího brášku. Byli jsme dvojčata, on se narodil tři a půl minuty přede mnou. U dveří zazvonil pošťák a objevil mou matku úplně promáčenou. Pak mu řekla, ať zavolá na tísňovou linku. Zbytek příběhu jsou samé právní záležitosti ohledně toho, kdo měl pravdu a kdo ne, a pak prokazování, že je šílená.

Těm soudům moc nerozumím. Ano, opravdu mluvím v množném čísle.

Byly totiž dva.

Napřed s mojí matkou. Ten vedl k tomu, že ji prohlásili

za nepřičetnou a nařídili jí ústavní léčení v psychiatrické léčebně tady v Texasu. Další soud byl s tátou, kvůli tomu, že nás nebránil. Nechtějte po mně, abych to vysvětlila, on byl přece v práci, když se z mojí matky stala vražedkyně, a samozřejmě by nás chránil, kdyby býval byl doma. Jenže noviny o něm psaly docela ošklivé věci, i když ho soud zprostil viny.

S jistotou vím jediné to, že Simon neměl tolik štěstí jako já. Leží mrtvý v hrobečku v Houstonu a já trčím v tomhle hnusném hnědém domě v Garlandu s třpytivým růžovým mobilem, na kterém vyzvání melodie *Crazy Frog*, podle toho poznám, že mi volá Lisa.

Odložila jsem deník.

„Čau.“

„Vidělas to?“

„Co jako?“

„Emma Rodriguezová je oficiálně *ve vztahu*.“

Kdyby vás to zajímalo, tak Lisa je vztahy posedlá.

„S kým?“ ptám se.

„Podívej se a zavolej mi zpátky.“

„Řekni mi to!“

„Koukni se!“

Když zavěsíme, zaplaví mě vlna rozmrzelosti. Tohle dělá vždycky. Dráždí lidi takovými informacemi. Bylo by fajn, kdyby se s ní dalo povídat o důležitých věcech.

Třeba o Simonovi.

Pan doktor Madrigal tvrdil, že bych se měla snažit „hovořit o svých pocitech“ se svými vrstevníky, ale co ten o tom ví? Věčně mi připomínal, že to, co mi máma provedla, nebyla moje vina. Tak na to jsem přišla i bez něj, děkuju pěkně.